

Το πρώτο κείμενο για τον όσιο Αθανάσιο τον νέο άγιο (τον Χαμακιώτη)

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης](#)

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου Γ΄

Θεωροῦμε καθήκον μας, ὅπως παρουσιάσουμε γιά ἱστορικούς λόγους τό πρῶτο κείμενο, τό ὁποῖο γράφτηκε σέ ἐπίσημο ἐκκλησιαστικό περιοδικό γιά τόν **ὅσιο Ἀθανάσιο τοῦ Ἀμαρουσίου καί τῆς Ροδόπολης (τόν Χαμακιώτη)**. Ὡς εἶναι γνωστόν, πρόσφατα κατατάχθηκε στό Ἀγιολόγιο τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τήν Ἱερά Σύνοδο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ὑπό τήν προεδρία τῆς ΑΘΠ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου κατά τήν συνεδρία τῆς 16ης Νοεμβρίου ἐ.ἔ., κατόπιν τῶν συντονισμένων καί ἐκκλησιαστικῶν ἐνεργειῶν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κηφισίας, Ἀμαρουσίου, Ὠρωποῦ καί Μαραθῶνος κ. Κυρίλλου. Προσέτι, ὡς ὀρίστηκε, ἡ μνήμη τοῦ νέου Ἀγίου θά τελεῖται τήν 17η Αὐγούστου, ἡ δέ ἀνακομιδή τῶν ἱερῶν λειψάνων του στίς 23 Ὀκτωβρίου.

Τό κείμενο γιά τό όποίο κάμνουμε λόγο γράφτηκε στό περιοδικό «Έφημέριος», άρ. 1-2, τόν Ίανουάριο τοῦ έτους 1986. Φέρει ώς τίτλο: «Ό πατήρ Άθανάσιος τῆς Νερατζιώτισσας» καί ύπογραφή: Χρ. Άθηναῖος. **Ό Χρ. Άθηναῖος εἶναι ἡ ταπεινότητά μου. Άργότερα τό έτος 1997 σπουδαῖο βιβλίο γιά τόν όσιο έγραψε ό Σεβ. Μητροπολίτης Άργολῖδος κ. Νεκτάριος.**

Παρακάτω παραθέτουμε τό πρῶτο αυτό κείμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Ο ΠΑΤΗΡ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΤΗΣ ΝΕΡΑΤΖΙΩΤΙΣΣΑΣ

Του κ. ΧΡ. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Λίγα βιογραφικά

Στις 17 Αυγούστου 1967 έφυγε για τον ουρανό ένας έκλεκτος του Θεού, ο Ιερομόναχος Αθανάσιος Νερατζιώτης.

Ήταν γνωστός εάν ο «Πατήρ Αθανάσιος της Νερατζιώτισσας» γιατί σ' αυτό το δοξαστικό ναύριο του Αμάρουσιου έζησε τα περισσότερα χρόνια της ζωής του σαν εφημέριος.

Ο Πατήρ Αθανάσιος γεννήθηκε στα 1891 και σε νεαρά ηλικία έπαιξε στην Γερή Μονή Μεγίστης Απύρας όπου και έκλησε μοναχός τον Οκτώβριο του έτους 1913. Φοίτησε στην Γερική Σχολή της Αρτας και το 1916 χειροτονήθηκε διάκονος. Προσέχοντας έγινε στις 14 Σεπτεμβρίου 1921. Από το 1917 μέχρι το 1931 όποτε αναχώρησε για την Αθήνα έχρημάτισε γραμματέας της Μονής. Μέχρι το 1931 υπηρέτησε σε διαφόρους Ναούς της περιοχής Αθηνών και στις 30 Οκτωβρίου 1936 ήλθε στην «Νερατζιώτισσα» στο Αμάρουσι. Έδω θα μείνει σαν εφημέριος και πνευματικός 27 χρόνια και στις 30 Σεπτεμβρίου 1963 θα μεταβεί πύ φηλά από το προάστιο του Αμάρουσιου, που άρχισε να πληθαίνει, στην περιοχή Μπάλλας Αττικής, στους πρόποδες της Πεντέλης, όπου και θα ιδρύσει ήσυχαστήριο στο όνομα της Παναγίας Φανερωμένης.

Χαρακτηριστικά γνωρίσματα

Μετά τα λίγα αυτά βιογραφικά του στοιχεία ως πλησιάζουμε πιο κοντά την όσια αυτή μορφή για να δούμε πραγματικά τα ήγια χαρακτηριστικά της. Και τα χαρακτηριστικά ήταν ή ταπεινότητα, ή γλυκύτητα, «το φιλόπνευστον», ή άφοβότητά του στο Θεό. Ο π. Αθανάσιος ένιωθε βαθειά τα λόγια του Εδωγγελίου, «όχι πνεύμα πραγματικά τον Κύριο και τον υπηρετούσε με σπάνια ευλάβεια, επόνησε τον πλησίον. Έζησε την ορθόδοξη πίστη στην πράξη κάθε στιγμή και κάθε ημέρα τόσο στο ναό όσο και έξω απ' αυτόν. Η προσοχή ήταν πάντα στα χείλη του. Ίδιαίτερα τις νύχτες μέχρι άρχα το πρωί προσήχεται στο θαμναίο του διπλά στο ναό κατά τις μαρτυρίες του νεοκέρου κ. Γιώργη που τον είχε και πολλές φορές.

Η Θεία Λειτουργία του ήταν αληθινή μεταγωγή.

Χωρίς ιδιαίτερους ρητορικούς και άσκοπες κινήσεις ανέβαζε τους πιστούς στον ουρανό και δημιουργούσε ιερή ατμόσφαιρα κατανύξεως και προσευχής. Δάκρυα τρέχον από τα μάτια του όταν κοινωνούσε τους πιστούς. Και στην εξομολόγηση κυριολεκτικά συνέπαυε με την άρρωστη ψυχή. Εξομολογούσε μέχρι άρχα την νύχτα παρά το πάλαιτον της υγείας του. Αναψωγονούσε πολλές φορές με την έλη του παρούσα. Με τις συμβουλές και άπαινοβολία της συμπεριφοράς του οικου δωματός τους πιστούς και στήριζε τους κλονισμένους. Κάποτε προχωρούσε διακριτικά θλιμμένος και άγριος μένος ένας άντρας απ' έξω από τη Νερατζιώτισσα με σκοπό να πάει να αυτοκτονήσει στις γραμμές του τραίνου. Με την δέηση του Νεοκέρου οδηγήθηκε στον π. Αθανάσιο που μόλις τον αντίκρουσε γονάτισε μπροστά του και ξέσπασε σε λυγμούς. Ώρες κράτησε ή παραμονή του στο εξομολογητήριο. Βγήκε άλλος άνθρωπος. Γαλήνιος και ήρεμος. Είχε σωθεί.

Χαρακτηριστικό του ήταν ή περιφρόνηση προς τα χρήματα. Ήταν άφιλοκερδέστατος. Όταν του έδιναν χρήματα, πριν δει πόσα είναι, τα είχε δώσει άμέσως σε κάποιο πτωχό ή σε καμιά γριούλα της εκκλησίας του. «Ήθελε πάντα να δίνει. «Δίνε, να σου δίνει ο Θεός!» έλεγε συχνά. Το σύνθημα «τά πάντα για τους άλλους» ήταν καθημερινό μέλημά του. Τον μισθό του τον μοίραζε και ελάχιστα κρατούσε, για την συντήρησή του. Το «Αγαπήσεις τον πλησίον σου ως σεαυτόν», τον βοούσε κυριολεκτικά μέσα του. Γι' αυτό ήταν κοντά πάντοτε στον πτωχό, τον κατατρεγμένο, το όρφανό, τον άρρωστο. Συντηρούσε πολλές οικογένειες από το ύστερήμά του. Συχνά επισκεπτόταν τους φυλακισμένους στα Μελίσσια, έπλενε ρούχα άρρώστων, τους έδινε χρήματα, δοχούσε από πλούσιο μέχρι μαγειρέμα μια ήλικωμένη παράλυτη γυναίκα, είχε πομπανική φροντίδα για όλους τους δυστυχισμένους γι' αυτό και τον φώναζαν στο Μαρούσι σκέτο «Πατέρα». Ίδιαίτερα στο δύσκολο χρόνο της Κατοχής μοίραζε τρόφιμα και άλλα είδη σε ανθρώπους που είχαν ανάγκη. Και όν ήταν όλιγοι.

Τα λόγια του

Τα λόγια του έδειχναν την βαθειά του πνευματικότητα, τον συνδοσιακό πιστισμό και άγάπη. Να μερικά από αυτά που έλεγε:

Ἡ πίστις εἶναι δύναμις.

Ἡ προσευχή εἶναι τὸ καταφύγιον κάθε χριστιανοῦ.

Ἡ ἐλεημοσύνη καὶ φιλοξενία εἶναι ἀρετὴ καὶ ἡ καλοσύνη τὸ ἐκτέλεισμα τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς.

Νόσοι ἀλλοιωμένους σὰν τὸν φρουρό, μὲ πνευματικὰ ὄπλα γιατί κάνουμε μάχη μὲ τὸν κοσμοκράτορα τοῦ αἵωνος τούτου.

Αἱ καλὰ πράξεις εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα τῆς χριστιανοσύνης.

Υπάρχουν καὶ οἱ κακοὶ ἄνθρωποι ποὺ βάλλουν κατὰ τῆς θρησκείας, οἱ ἄθιοι καὶ ἄλλοι... Ἀς εὐχόμεθα ὅπως ὁ Θεὸς ἐπιταγέτω αὐτοὺς εἰς τὸν ἴσιον δρόμον.

Ἡ διάσωση εἶναι ἡ ἐσχάτη περιμετρήσιμη πρὸς τὴν θεῖα.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μέγας Διδάσκαλος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλοπρέπειας, ὁ δημιουργὸς τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ὁ ἰδρυτὴς τοῦ Νόμου τῆς Ἠθικῆς.

Ἡ λέξις ἱεροσολάους μὲ τίρεται.

Τῆς Παναγίας τὸ καὶ τὸ εἶναι πάντα ἀναμμένο σὺ καλλί.

Κοιτάμαι πιστὸς καὶ ξεπνέω πλυσμένος.

Εἶμαι ἀνάξιος καὶ τὴν τρυφήν ποὺ παίρνω ἐνὶ πνεύματι τοῦ Θεοῦ.

Νὰ κάνεις καὶ εὐὸ προσευχή, γὰ καὶ καὶ ἐγὼ καὶ θὰ δείξει ὁ Θεός.

Καὶ τὸ ποὺ χαρακτηριστικὸ ἦταν οἱ λέξεις αὐτῆς ποὺ φέλλειζε κάθε φορὰ ποὺ προσκυνῶσαι τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας:

«Μαροῦλια μου εὖσε μας».

Ἐκεῖ ἔζησε ὁ σύγχρονος αὐτὸς ὅπως ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ποὺ ἔφερε πάντα μαζί του τὸν σταυρὸ καὶ τὸ πετραχίλι. Ὁ ἱερέας τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης. Ὁ ἀγαθὸς λαυτῆς ποὺ ὑποδέχονταν στὴν «Εὐαγγελισμένη», πρὶν κορυφῆναι, ἀγίους, ὁσίους καὶ Ἀρχιερεῖς. Τὸ γαλήνιο τέλος του ποὺ συνοδεύονταν ἀπὸ εὐαδία τοῦ στόματός του ἦταν ἀπόδειξη τῆς ἀγίας του ζωῆς, σὺ δόξα αὐτὸ πρῶτον τῶν Ἀθηνῶν, πρὶν μερικὰ χρόνια.

Ὁ ἡλεκτρικὸς σιδηρόδρομος γεμάτος κόσμο περνάει κάθε μέρα ἀκριβῶς ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν «Νερατζιώτισσα». Ἰσως ἀνοσιφίστατος γιὰ τὴν πνευματικὴ μορφὴ ποὺ ἔζησε ἐκεῖ. Ἐκεῖ, φῶλα ἀναγνώστη, ἐπιβάτη τοῦ τραίνου ὅταν περᾶσαι ἀπὸ ἐκεῖ ξεχώρισε καὶ στοχάσων τὴν ἀληθινὴ αὐτὴ μορφὴ, μέσα ἀπὸ τὴν ὁσὴ τῆς ἐποχῆς μας, γιατί καὶ ἐκεῖ νὰ σοὺ εἶπαι.